

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző:

Cím: *A szegények strandján*

Forrás:

8 órai Újság

Br

1923. 8. 8.

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Osztályozás

Tárgy

613.47

Hely

Dunafürdők

Idő

"1923"

Személy

A szegények strandján.

Füüdőélet a lágymányosi tó partján. — Akiknek ellopták a ruháit. — Egy udvarias főúr.

— Saját tudósítónktól. —

Délután hat órakor, amikor gyárakban, műhelyekben megáll a munka s nehéz napi robotjából szabadul a munkásember, délután hat órakor, a lenyugvó nap még perzselő sugaraiban valóságos népvándorlás hőmpölyög át az összekötő vasúti hidon. Fürödni, strandolni mennek a lágymányosi tóhoz.

A békésen figyelő horgászok nyugalmanak vége, — hangos és vig láрма vert fel a tó csendjét s a lágyan fodrozódó habokba rozoga csónakokról hasitanak széles sávokat bizonytalan evező-csapások.

Nincs sok tekeforia: egyszerűen megállnak a parton és zavartalanul nekivetkeznek a fürdésnek. Még bokorra sincs szükség, mert rajtuk van már a fürdőruha; a nőkön ing, a férfiakon rövid uszónadrág.

Nem féltik a ruhájukat. Összekötik egy csomóba, ott hagyják őrizetlenül, aztán gondtalansággal élvezik a fürdést, strandolást, a „nyaralást”. Hangosak, vigak, — csak itt-ott bukkan fel a parton egy-egy riadt, kétségbeesett arc.

Most is! Imzos fiatalember rohan a hid felé. Vizes még s a haja csapzott. Rászól a szembejövőkre:

— Nem láttak egy embert ruhákat ottinni? . . . Ellopták mindenemet . . .

Van, aki nevet rajta, mások elkomo-

lyodnak. De nem tanul senki a póruljárton: lehányják magukról a ruhát, nem vigyáznak rá, szabad prédája akármelyik gazembernek.

Fürdenek, strandolnak, nyaralnak s a délutáni nap is olyan barnára sütötte már őket, mint a boldog, milliomos balatonnyaralókat. A strand ugyan hűvös és gazos kissé, de élvezik mégis, jó nekik mégis s bizonytalán több örömük van a strandolásban, mint sok fásult gazdagnak méregdrága fürdőhelyen.

Zene is van. A legcsudálatosabb összetételű zenekar: két hegedű, egy citera, harmonika és egy réztrombita. Ott játszik az egyik halászkorecsma kertjében. Simmit és persze hamisan, de annál zajosabban. Fáradhatatlanok, tudnak másfélórát egyfolytában játszani.

Félnyolc felé kezdenek megtelni a korecsma asztalai. Vacsorázni mennek a strandolók. Ugy vizesen, félig megszáradva. Bort parancsolnak s nekilátnak a magukkal hozott elemőzsiának. Mert itt méregdrága minden. A Gellérthélen vagy Ritzben sem olcsóbb sokkal az étlap, bár aki korán beül, az jutányosan kap még mindent. A bor literje például, amíg kevés a vendég, annyi, mint a villamosjegyjárás, amíg később az ingujjra vetkőző főúr tromba betükkkel teszi közhirre-

méretlen árdragítását: 500 . . . 600 . . . 650 korona. Egy pohár sörért kora délután 200 koronát kell fizetni, ám hamar

felugrik az ára 240 koronára s a sajt 1000-nél kezd, hogy felvigye másfél-czerig is.

Olykor zord összeszólalkozások esnek a fizetésnél, de általában szó nélkül fizetik a nagy árakat. A fizető — nincs még egy ilyen goromba pincér a világon — nagy hangon védi a maga igazát, s ha sokallják valaminek az árát, olyan patáliát csap, hogy majd mindenkinek elmegy a kedve az uzsoraárak ellen való tiltakozástól.

— No, ide se jövünk többet . . . — mondják az egyik asztalnál. A fizető meghallja s visszavág:

— Hát aztán?! A kutya se hívta magukat! . . .

És mégis itt vannak, majd minden este és itt, a „szegények strandján” csodálatosan sokat költenek az emberek. Egy lífert legalább megiszik egy-egy ember s a tünyérozó zenész — még a hegedűsök sem cigányok — alig kap egyebet, mint százkoronást.

Vacsora után a csónakázáson van a sor. Óránként és személyenként hatszáz koronába kerül ez a mulatság és rendszeren várni kell, míg rákerül az emberre a sor. Kilenc-féltízeg van élet a lágymányosi tavon, ekkor kezdenek elszállingózni s a csónakház primitív kikötő pallóját lassanként körülzárják a megürült csónakok.

Most már csak a csillagos ég világít, meg a hold s tompa fénnel tükrözi a viz a vasúti hid lámpáit.

Tizkor egyedül a horgászok vannak künn s néhány szerelmes pár. A zenekar játszik még; valami édeskés pesti nótát játszik s hol részeg halászkurjongatnak közbe, hol a Bodri kutya vonít föl a trombita egy-egy erősebb recsegésére.

Kelenföld felől szikrás füstöt fujva rohog át a hidon egy hosszú tehervonat s a töltés alján mintha síró nő bujna el jöttünk zajára. Aztán félénk, megtört hang szól utánunk:

— Merre tetszik menni? . . . Jaj, az Isten áldja meg az urat, menjen el a Haller-utca X. számú házba és mondja meg az anyámnak, hogy . . . Jaj, Istenem, mi lesz velém . . . mondja meg kérem, hogy ellopták a ruhámat . . . Nem merek haza menni . . . Már két napja vagyok itt . . . Szégyendem magam, meg félek az anyámtól . . .

Tulnan, a halászkorecsmából áthatlátszik egy részeg, rekedt hang, amint lelkesen bögi a híres tolvaj-nótát: . . . Itt a szajré, pucolj vele . . .

. . . Lágymányoson, a pesti szegények ingven-strandján is néha nemigen drága egy-egy fürdés!